

[Viggo Starcke.]

vælgelse. Det har virket som en slags pengeudpumpning, at pengemængden har været holdt konstant trods valutamængdens nedgang.

Det, man kalder den nuværende danske krise, er næsten et specielt dansk fænomen. Det er et skoleeksempel på, hvordan man kan lave inflation. De fleste andre europæiske lande har stabiliseret deres økonomi. Inflation er et farligt berusningsmiddel. Den giver i begyndelsen ligesom spiritus, morfin og mecodrin en glad rus, en eufori, og i denne tilstand disponeres der ikke forsvarligt. Senere trøster man sig med, at det nok skyldes sæsonsvingninger, og så kommer de stærke indgreb: vældige skatteforhøjelser, tvungen opsparing, vældige forhøjelser af diskontoen, så Danmark i dag har Europarekord i rentehøjde, og det er flovt, at det er nødvendigt. Men denne forøgelse af renten og diskontoen skal jo først til at virke nu, og det, der ligger i en nedsættelse af købekraften gennem en ringere indkomst, skal jo også først til at virke nu.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og det ærede medlem hr. Aksel Larsen har peget på, at der udover de besparelser, som vi ønsker, og de besparelser, som den høje regering har peget på, kan spares betydelige beløb på forsvaret. Jeg vil i denne forbindelse tillade mig at henlede den høje regerings opmærksomhed på en side af retsforbundets forsvarsforslag, nemlig den side, som gælder det schweiziske system, spredningen af forsvarsstyrken, hvorved man i stor udstrækning kan standse kasernebyggeriet, og hvorved de tropper, som skal anbringes i kaserner, vil kunne anbringes i små, spredte delingshuse, der ikke kan udslettes ved pludseligt bombardement; tanks og motorkøretøjer kan anbringes i garager. Retsforbundet har foretaget nøjagtige beregninger over, hvad dette vil koste. Hele dette anlæg vil efter vort system kunne bygges for et beløb, der ligger under 100 mill. kr., medens vi i øjeblikket bruger flere hundrede millioner kroner om året. Vi har allerede investeret 1 000 mill. kr., og i de kommende år skal vi til at investere 1 000 mill. kr. til. Går man vor vej, vil man få et bedre forsvar, der er mindre udsat for udslettelse, og man vil få et billigere

forsvar; man vil få byggematerialer og arbejdskraft tilovers til boligbyggeri, og de overflødige kaserner kan bruges enten til beboelse, til højskoler eller til at løse det påtrængende problem om sindssygehospitaller.

Fra vor side vil vi sige, at hvis disse forslag gennemføres nogenlunde i den form, hvori de er fremsat, så vil der først for alvor ske skade. De vil mere skabe krise end hjælpe på en krise, fordi de vil give mindre produktion, større fattigdom for befolkningen og sandsynligvis arbejdsløshed, og det er at gå den modsatte vej.

Den konklusion, som jeg mener man kan drage af de senere års politik, er, at Danmark har i årtier haft valutarestriktioner og er gået fra valutakrise til valutakrise, og man kan drage den slutning, at valutarestriktionerne ikke hjælper, at de sandsynligvis er overflødige, at de rimeligvis er skadelige, at de derfor skal afskaffes, og at man bør optage forhandlinger med nationalbanken om at gå over til en fri kursdannelse, således at man får en bevægelse på termometret, så man ikke forbløffes og kommer for sent med sine indgreb. Vi må have en fri kursdannelse, som de har det i Canada.

I årtier har Danmark haft handelsrestriktioner; ustandselig har man klaget over, at der var skævheder i handelsbalancen — heraf kan man drage den slutning, at restriktionerne ikke hjælper, at de gør skade, at de er overflødige, og at de bør afskaffes. Jo mere man frigør handelen, des mere fordelagtigt kan købmændene købe, og des mere fordelagtigt kan de sælge, og det vil forbedre bytteforholdet i forhold til det øjeblikkelige. Derfor vil det være et stort fremskridt for Danmarks handelspolitik at lukke varedirektoratet. Og når nu i en nær fremtid liberaliseringen skal føres op til 90 pct., kan man lige så godt liberalisere de sidste 10 pct. med. Det har Italien gjort, og det har bekommet landet vel.

I årtier har Danmark haft priskontrol og prisstigninger — heraf kan man slutte, at priskontrollen ikke hjælper, at den har været en sovepude, at prisdirektoratet og prisloven kan afskaffes, og at man kan nøjes med en lov, der simpelthen forbyder sammenrotninger om prisaftaler.